

ZAŠTITNIK

DŽODI ELEN MALPAS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas
THE PROTECTOR

Copyright © 2016 by Jodi Ellen Malpas
Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mom tati – mom večnom zaštitniku

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

DŽEJK

*Nj*egove oči, iskolačene i prestrašene, zure u mene. Telo mu je ukočeno ispod mog. Vrelina, prašina, krici svugde oko nas – zbog svega toga mi je gotovo nemoguće da se usredsredim. Ali moram. Brzo trepcem, pomeram se kako bih ga čvrsto stegao, pa ga guram na šljunak i zemlju ispod sebe. Ne bi trebalo da budem ovde. Trebalo bi da sam sakriven u okolnim brdima, nevidljiv među drvećem i stenama. Nepoznata, nevidljiva pretnja.

Čovek koga sam zarobio mršav je i neuhranjen. Beonjače su mu okružene žutilom. Ovaj drkadžija ispranog mozga ubio je dvojicu mojih drugova. Jak bol u ramenu podseća me da umalo nije i mene smaknuo. Trebalo je da ostanem na položaju. Uprskao sam. Nesmotrena sebična želja da ove sjebane drkadžije obaspem paklenom paljbom dovela je do smrti dvojice vojnika. Trebalo bi da ležim mrtav u prašini nekoliko metara dalje. Zaslužujem to.

Srce mu mahnito lupa ispod tanke prljave majice. Osećam kako se bubnjanje prenosi na moje grudi, čak i preko odeće i pancirnog prsluka. Ali onaj zli sjaj mu je i dalje u staklastim očima dok mrmlija nešto na stranom jeziku.

Moli se.

I treba da se moli.

„Vidimo se u paklu.“ *Povlačim obarač i metak mu se zari-
va u lobanju.*

Brzo se uspravljam na krevetu, oznojen i uznemiren. Tanki čaršav mi se zalepio za telo.

„Drkadžija“, šapućem. Oči mi se postepeno navikavaju na bleštavilo ranog jutra sve dok ne vidim mastiljave londonske krovove kroz panoramski prozor svoje spavaće sobe. Šest je ujutru. Znam to i bez pogleda na sat na noćnom stočiću i to ne samo zbog izlazećeg sunca. Budilnik koji mi zvoni u glavi u isto vreme svakog jutra istovremeno je teret i blagoslov.

Spuštam noge na pod i uzimam telefon. Ne čudi me što nema poruka ni propuštenih poziva.

„Dobro jutro, svete“, mrmļjam, vraćam telefon na noćni stočić, pa pružam ruke prema tavanici da protegnem čvrste mišiće. Kružim ramenima i udišem pa mirno izdišem na nos. Naginjem se, naslanjam podlaktice na kolena i gledam grad, potiskujući košmar u sigurni kutak mozga dok polako dišem. Uдах, izдах. Uдах, izдах. Uдах, izдах. Sklapam oči i zahvaljujem moći naučenog spokoja. Majstor sam u tome.

Međutim, mišići mi se ponovo napinju jer se dušek ispod mene uleže. Šaka mi odmah klizi ispod njega da izvuče VP9 pre nego što joj je mozak naložio da to učini.

Nagon.

Uperio sam pištolj u metu koja se budi i pre nego što mi se pogled fokusirao.

Instinkt.

Na nogama sam, go kao od majke rođen, sigurnih ruku ispruženih ispred sebe. Devetomilimetarski pištolj mi pre-dobro staje u šaku.

„Hmmm.“ Čujem tiho predenje i vidim splet dugih nagih udova koji se protežu u mom krevetu. Mozak mi se odmah uključuje i vraća me u kafić u kojem sam sinoć završio. Odmah sklanjam pištolj kako ga ona ne bi videla, tačno trenutak pre nego što otvori oči. Lenjo se osmehuje i isteže vitko zategnuto telo proračunatim pokretom s namerom da mi voda pođe na usta i kita se dignu od želje.

Čeka je razočaranje. Samo mi je jedno na pameti. A to nije ona.

„Vrati se u krevet“, šapuće i požudno mi prelazi pogledom po svih metar i devedeset tri centimetara tela. Nalakućuje se, naslanja bradu na šaku i dobuje dugim prstima po glatkom obrazu.

Ne pružam joj pažnju koju traži. Na horizontu se nazire jedna veoma razočarana žena. Isti prizor, drugi dan.

Izlazim, osećajući kako mi pogledom strelja leđa. „Izvini, imam obaveze“, dobacujem preko ramena, ne udostojivši je pažnje dok govorim. Nemam vremena za ovo. „Slobodno se posluži bananom na putu prema vratima.“ Ulazim u kupatilo.

Prozori od poda do plafona na dva zida pružaju pogled od sto osamdeset stepeni na grad, ali vidim samo svoje ispijeno lice u ogledalu. Uzdišem i pridržavam se za umivaonik dok odvrćem česmu i piljim u svoj jadni odraz. Izgledam posrano kao što se i osećam. Jebeni džek danijels. Podižem ruku i prelazim dlanom po bockavoj bradi. Utom čujem reči „Ti si jebeni seronja!“, praćene prepoznatljivim zvucima uletanja nage žene u kupatilo. Ne mogu joj protivrečiti. *Jesam seronja.* Uštogļjeni, osvetoljubivi seronja. Voleo bih da me preplave mir i spokoj, ali u *mom* životu nema mira. Vidim njihova lica kad god sklopim oči. Deni. Majk. Bili su mi kao braća i, čak i četiri godine kasnije, znam da su mrtvi zbog mene. Zbog moje gluposti. Moje sebičnosti. Nema bekstva,

već samo skretanja pažnje. Posao, alkohol i seks su sve što imam. A pošto trenutno nemam zadatak, spao sam na dve stvari za skretanje misli.

Umorno odvrćam pogled od svog odraza i vidim da je besna kao što sam i očekivao. Ali tu je i želja. Bradavice joj štrče na čvrstim grudima, a i dalje me guta ljutitim pogledom. Krivim glavu i čekam da se njen pohlepni pogled zaustavi na mom. Rastvara usne. Kita mi ostaje mekana. Čak nema ni jutarnje erekcije.

„Zatvori vrata za sobom“, govorim ravnim glasom. Tu otvorenu naredbu prati ravnodušni izraz. Tad nešto spazim. Nameru.

„Evo ga“, govorim sebi, odvajam se od umivaonika i ispravljam spremajući se.

Ona mi hitro prilazi, usput podižući ruku za udarac. „Đubre jedno!“ Šamara me. Puštam je, stegnuvši zube. Čekam da bridenje iščili, pa ispravljam vrat i otvaram oči. „Vrata su tamo“, kažem i pružam ruku pored nje.

Nekoliko trenutaka zurimo jedno u drugo – ona je zapanjena dok se verovatno priseća sinoćnog dobrog tucanja, a ja sam ravnodušan. Želim da što pre ode kako bih mogao da započnem dan.

„Hvala na gostoprinstvu“, odseče ona. Konačno se okreće na bosim stopalima i maršira iz kupatila.

Nekoliko trenutaka kasnije, vrata se zatvaraju s takvim treskom da zidovi oko mene vibriraju. Okrećem se natrag prema ogledalu i uzimam četkicu za zube. Perem zube pa oblačim šorts, obuvam patike za trčanje i izlazim na ulicu.

Jutarnji vazduh mi prija. Krećem prema parkovima, slušajući mirne londonske zvuke u zoru, slab saobraćaj, ptice,

bat drugih stopala na pločniku. Sve to me umiruje, a to mi je potrebno kako bi mi dan lepo počeo. Trava je i dalje pokrivena rosom te mi se vlažna izmaglica lepi za nage grudi dok trčim stazom. Noge kao da su mi obamrle. Volim kad je tako.

Gledam ispred sebe i krećem se mehanički, kao da sam već hiljadu puta trčao ovom stazom. Verovatno i jesam. Ista lica, uglavnom ženska, osmehuju se s nadom čim vide kako jurim prema njima. Ispravljaju leđa i disanje im odjednom postaje gotovo ujednačeno. Možda ću se danas zaustaviti i pozdraviti ih ili im se možda brzo osmehnuti dok hitam pored njih. Kao što sam rekao, veliko razočaranje. Svaka od njih je samo jedno lice u moru beznačajnih lica, ljudska bića na mom putu. Lako ih obilazim, telo mi se mehanički kreće kako bi izbeglo sudar.

Polu sata kasnije, glava mi je bistrija i alkohol izlazi kroz znoj. Svi ostaci isparavaju dok trčim poslednji krug od kilometar i po. Pluća počinju da mi gore.

Gotovo je.

Usporavam i polako se zaustavljam ispred kafeterije *Nero*. Podižem pogled prema nebu i zadovoljno klimam glavom. Tačno je 7.20. Otvaram vrata, uzimam salvetu i brišem čelo dok prilazim pultu. Usput uzimam bocu vode iz frižidera i otvaram je. Iskapio sam je pre nego što sam stao ispred pulta. A radnica je otkucala vodu pre nego što sam stigao da izvadim novčanicu iz džepa.

„Stiže crna kafa“, govori ona, brzo pogledavši preko ramena.

„Hvala“, mrmljam i bacam praznu bocu u drugi deo kafeterije. Upada pravo u kantu. Ponovo se okrećem prema radnici, a moja crna kafa već čeka na pultu.

Svakog dana je isto. Uzimam šolju i odlazim.

Saobraćaj postaje gušći dok idem Berkli stritom da uzmem novine od svog redovnog prodavca. On se smeška i pruža mi ih dok prilazim. „Poranili ste jutros, gospodine.“

Klimam glavom i prihvatam novine. Pružam čoveku novac i prelazim pogledom po naslovnoj strani. Ljutnja me preplavljuje pri pogledu na naslov.

DEVETNAEST POGINULIH U TURSKOJ
POSLE PUCNJAVE U LETOVALIŠTU

„Dubrad.“ Potiskujem bes i osećaj bespomoćnosti, pa nastavljam da čitam. Evakuisali su ljude i upozorili turiste da ne putuju tamo. Turska je stavljena na spisak ostalih crvenih zona. Ovih dana je ceo jebeni svet crvena zona. Presavijam novine i bacam ih u kantu. Ne znam zašto to sebi radim. Ne mogu učiniti ništa da pomognem. Ne sad. Nisam im potreban. Niti me žele. Moje razorno divljanje u Avganistanu postaralo se za to. Lica mojih drugova, mojih prijatelja, prete da sruše odbrambeni zid u mojoj glavi. Srećna lica. Mrtva lica. Trepćem da potisnem novi flešbek, teram ga pre nego što me obuzme. Potrebno mi je još jedno trčanje od jebelih petnaest kilometara.

Odvrcem tuš i ostavljam temperaturu vode takvu kakva je. Jebeno je ledena. Meci ledene vode pogađaju me iz četiri pravca, postaravši se da mi celo telo bude kažnjeno. Dobar je osećaj. Stvaran. Zabacujem glavu i mlaz mi pogađa lice dok razmišljam šta mi je činiti danas. Da očistim pištolj... četvrti put ove nedelje. Da proverim mejl. Možda da pozovem Abi.

Poslednja stavka mi je na spisku svakog dana poslednje četiri godine. Još to nisam uradio. Samo je pozovi. Javi joj

da si živ. To je sve što joj je potrebno. Sve što mogu da pružim. Međutim, ne mogu se naterati da se vratim u prošlost. Disanje mi se usporava, a glava mi pada. Pucnjava, eksplozije, krici.

Mejlovi!

Trljam obraze i vraćam se s granice još jednog napada anksioznosti. Uzimam gel za tuširanje. Moram da preguram ovaj dan. Posle tuširanja obavijam peškir oko pasa, uzimam pilule i gutam jednu dok se vraćam u prostranu dnevnu sobu. Zaustavljam se ispred panoramskih prozora, gde moj radni sto zauzima gotovo sav prostor. Spuštam se na veliku crnu kožnu stolicu i uključujem laptop. Gledam grad dok se sistem podiže, prepušten mislima.

Samo joj pošalji poruku. Javi joj da si živ. Hladno se smejem zbog moje jadne stvarnosti. Abi je jedina na ovom svetu koja verovatno mari jesam li živ ili mrtav. A možda i nju više ne zanima. Sâm sam. Nemam porodicu. Nemam prijatelje. Nemam roditelje.

Otkako su mi majka i otac poginuli na Pan Amovom letu 103, imam samo jednu svrhu. Rat. Tad sam imao sedam godina. Nisam stvarno razumeo šta se dogodilo, ali znao sam da na svetu ima zlih ljudi koje moramo zaustaviti. Goruća potreba da se borim protiv zla jačala je kako sam rastao. Moja baka se starala o meni dok je starost nije odnela. Tad više nije bilo nikoga ko bi brinuo o meni. Mogao sam da stupim u vojsku i odslužim svoje. Sve samo da pomognem.

Ubrzo su primetili koliko sam dobar strelac i prestao sam da budem običan redov. Dali su mi pušku. Nijednom se nisam osvrnuo. Ciljao sam, ispaljivao, pogađao. Iznova i iznova, a svaki put sam osećao kako sam postigao nešto. Nije bilo griže savesti. Samo osećaj dostignuća. Zato što je svet ostao bez još jednog opasnog nitkova.

Ping!

Zvuk prispelog mejla prene me iz misli. „Zdravo, lepotice“, govorim njenom imenu na ekranu. Odjednom se nadam predahu. Dve nedelje sam bez zadatka i počinjem da gubim jebeni razum. Dve nedelje nemam šta da radim osim da ločem, tucam i trudim se da mi uspomene koje me proganjaju ne narupe u mozak.

Kao i uvek, Lusindina poruka je jednostavna. Ona odmah prelazi na stvar... zbog čega je nesumnjivo jedina žena koja mi je zaista draga.

Međutim, moj zadovoljni osmeh čili dok čitam.

KLIJENT: Trevor Logan – poslovni tajkun i vlasnik nekretnina

SUBJEKAT: Kamila Logan – mlađe dete i jedina ćerka klijenta

MISIJA: Stalna pratnja

TRAJANJE: Neodređeno

ISPLATA: 100.000 funti nedeljno

Naslanjam se na stolici i prstima oblikujem piramidu ispred usta. Sto hiljada nedeljno? Mora da postoji neka caka. Misija stalnog praćenja? Dugo to nisam radio i nisam siguran da je to sad pametna ideja samo zato što je subjekat ćerka Trevora Logana – nemilosrdnog poslovnog čoveka koji je gazio preko svega na putu do vrha. Viđao sam ga u novinama, a nedavno su mu sudili zato što je optužen da je uništio manjeg akcionara jedne kompanije koju je prisvojio. Naravno, pobedio je. On uvek pobeđuje, a mediji uvek podržavaju drkadžiju. Čovek je nepodnošljivi licemer, a ne mogu zamisliti da je njegova dragocena ćerka išta bolja. Lusinda to sigurno zna.

Trebalo bi da je upućena. Ona zna moju prošlost. Sve užase, sve gnusne pojedinosti. Takav posao iziskuje neprestani

nadzor, da budem prava senka. Ali takvoj ženi? Nema šanse. Na kraju bih je zadavio... ili bi se desilo nešto još gore: imao bih češće flešbekove zbog neprestanog podsećanja na drugu ženu s istim osobinama.

Trzam se kako mi misli ne bi bludele.

Ne mogu, čak ni za te pare.

„A postala si mi draga, Lusinda“, mrmljam sebi u bradu dok kucam odgovor.

Ona zna da se mučim bez ičega čemu bih se posvetio. Alkohol i tucanje naprosto nisu dovoljni posle nekoliko nedelja prepuštanja i jednom i drugom, ali poslati ovakvu ponudu je budalaština. Pokušava li ona da me ubije? Spremam se da pošaljem odgovor, ali doziva me *Guglov* pretraživač.

„Jebiga“, mrmljam i kucam dve reči u prazno polje koje moli da bude ispunjeno.

Ne sviđa mi se ono što vidim. Devojka – verovatno ima oko dvadeset pet godina, vitkih nogu i opasno primamljivog osmeha. Duga plava kosa upletena joj je u neurednu pletenicu koju je prebacila preko ramena dok pijucka šampanjac na vrtnoj zabavi, okružena muškarcima koji balave.

Bio sam u pravu. Ona je od onih najgorih devojaka i svakako ne bi trebalo da imam nikakve veze s njom osim možda da je izjebem. Međutim, iako bi trebalo da zatvorim internet stranicu i pošaljem odgovor Lusindi, hvatam sebe kako rasejano otvaram još fotografija. Pregledam desetine slika, na jednim izlazi iz klubova, na drugima je na zabavama, a na trećima šeta londonskim ulicama s punim rukama kesa. Zatim slede profesionalne fotografije, uglavnom reklame za modne dizajnere. Mrštim se jer se na ekranu pojavljuje *Vikipedijina* stranica. Ona ima jebenu *Vikipedijinu* stranicu? Uzdišem, ali ipak otvaram link i čitam.

Kamila Logan, mlađe dete poslovnog tajkuna Trevora Logana, poznata je kao devojka koja obigrava po žurkama. Rođena 29. juna 1991, kratko je studirala dizajn odeće na Londonskom koledžu pre nego što ju je zapazila kompanija *Elit models*. Živi u centru Londona i aktivno učestvuje u društvenom životu grada. Između ostalog se zabavljala sa Sebastijanom Pipersom, naslednikom kompanije *Piters komunikacije*. Kamila se može pohvaliti pravim manekenskim merama: visoka je 175 centimetara, obim kukova 86, grudi 82 i struk 63. Plava kosa, plave oči. Posle ružnog raskida s Pipersom prošle godine, Kamila je otišla na kliniku Prajori radi lečenja od kokainske zavisnosti. Posle toga se ponovo posvetila manekenskoj karijeri i zastupa imena kao što su *Karl Lagerfeld*, *Guči* i *Bos*.

Zapanjeno se naslanjam na stolici. „Naveli su njene jebene mere?“ Obuzima me neverica dok se vraćam mejlu i dodajem postskriptum.

Ni za milion funti! Zaobiđi me.

Ne dodajem *hvala*. Lusinda mora da je jebeno poludela. Sklapam laptop.

Vrtim tečnost boje ćilibara u čaši i gledam kako obliva njene zidove. Koji mi je ovo večeras? Deseti? Jedanaesti? Udišem, iskapim piće i treskam čašu na šank. Šanker mi odmah ponovo toči, a ja klimam u znak zahvalnosti i nalakćujem se. Svestan sam pogleda žena u blizini. Sve čekaju da podignem glavu ne bi li mi zapale za oko. Međutim, ako im pružim i trunku pažnje, noć će se završiti kao i većina u poslednje

vreme. Tucanje, pozdravljanje i šamar. Stalno jedno te isto. Večeras ću samo piti. Samo piće.

Podižem prste do očiju i grubo ih trljam. Bez ičega da radim, bio to zadatak ili žena koju bih tucao, borba da sprečim misli o prošlim mračnim mestima prava je bitka. Pred očima mi poigravaju lica, lica koja me svakodnevno proganjaju. Eksplozije mi gruvaju u glavi, a srce ubrzava.

„Jebemti“, promrsim. Podižem pogled i vidim kako jedna devojka s druge strane šanka zavodnički trepće. Ona će mi pružiti predah od mojih muka i prepustiću se tome. Ali dok sam ustajao sa stolice kako bih joj prišao, glasni tresak razbijanja stakla naterao me je da se pridržim za šank. Srce mi skače u jebeno grlo, a u glavi mi se mahnito vrti od poznatih prizora. Pucanje prozora, eksplozije od neprijateljske paljbe, prestravljeni krici. Pokušavam da se smirim i brzo prelazim pogledom po kafiću kako bih se podsetio gde se nalazim. Šanker opsova, gledajući srču pored nogu.

„Zdravo, lepi.“

Skrećem pogled i vidim da mi se devojka s druge strane šanka zavodljivo osmehuje. Saznanje da je mogu zgrabiti, odvući u stan i tucati je sve dok mi srce ubrzano ne zalupa iz sasvim drugog razloga ne smiruje me onoliko koliko bi trebalo.

Ne vidim joj lice. Vidim samo svoju prošlost. Ovo neće uspeti.

Guram ruku u unutrašnji džep jakne i vadim bočicu s pilulama. Otvaram poklopac dok izlazim iz kafića. Moram da se usredsredim na nešto, i to brzo. Flešbekovi postaju sve češći, a pilule sve slabije deluju.

Ako nastavim ovako, zauzeću sobu koju je Kamila Logan ispraznila u klinici Prajor. Vratiću se tamo gde sam bio pre četiri godine – izgubljen, istrošen i bez ičega da radim osim da se neprestano kidam i oživljavam košmare. Oni

nikad neće nestati, ali mogu da ih proredim. Samo moram da ostavim svoja lična sranja za sobom i prihvatim Kamilu Logan kao ono što i jeste.

Posao. Usredsredi se na zadatak. To je sve. To je sve što imam.

Vadim telefon i okrećem svoj pojas za spasavanje.

„Upravo sam htela da te pozovem“, kaže Lusinda umesto pozdrava.

„Onaj posao za Logana. Prihvatam ga.“ Zabole me ko je klijent. Žena, dete, jebeni majmun. Samo moram da radim. Ništa ne može biti gore od ovoga.

„Dobro“, odgovara jednostavno umesto da pravi dramu. „Drago mi je što si me poštedeo toga da te dovedem u red.“

Srce mi se malo smiruje. „Neko mora i to da radi“, promrsim.

„Gde si?“

„U Čelsiju.“

„U kafiću?“

„Upravo odlazim.“

„S kim?“

„Sam.“

Ona se smeje kao da mi ne veruje. Verovatno i ne veruje. „Dobro se naspavaj, Džejk. I budi u Loganovoj kuli sutra u tri. Sto hiljada će ujutru biti prebačeno na tvoj račun.“ Prekida vezu i ja polazim kući, usredsređen na posao koji me čeka i ni na šta drugo. Najbolji sam u firmi za obezbeđenje u kojoj radim. Ne hvalim se. To je činjenica.

Ako hoćete da neko bude bezbedan, unajmićete mene. Imam besprekoran dosije. Nameravam da takav i ostane.

Moja glava je u igri.

DRUGO POGLAVLJE

KAMI

Kamila!“

Okrećem se i kese zalepršaju oko mene. Znam da stvaraju utisak velike kitnjaste papirnate baletske suknjice. Osmehujem se jer Heder žuri prema meni uzbuđenog izraza. S mukom podižem ruku do lica i kese me udaraju u bok. Skidam naočare za sunce pre nego što me težina onoga što sam kupila primora da spustim ruku.

„Ćao!“, zapevušim uzbuđeno kao i ona. „Nisi na poslu danas?“

Njeno srećno lice načas izgleda zgroženo, ali onda me privlači u zagrljaj. Ne mogu da joj uzvratim zbog mnoštva kesa koje držim, ali nije mi nimalo žao. Oduševiče se onim što ću joj pokazati. „Otpustili su me“, odgovara ogorčeno i čvršće me steže.

„Jao, sranje! Šta se desilo?“ pitam dok me pušta. Ona prebacuje sjajnu kestenjastu kosu preko ramena i bolje namešta Šanelovu tašnu.

„Utorak večer. Eto šta se desilo.“ Hvata me podruku i polazimo Bond stritom.

„Ohhh.“ Prisećam se te večeri. Ili bar onoga čega mogu da se setim. Šampanjac. Mnogo šampanjca i izazovno đuskanje u našem omiljenom klubu.

„Baš tako“, odgovara i postrance mi se smeška. „Juče sam na posao došla na vreme, ali nikako nisam mogla da pročitam šta piše na idiotu. Sve je bilo mutno.“

Prasnem u smeh, zamišljajući je kako škilji u ekrane iza kamere. „Moraš da poštuješ neka pravila ponašanja kad si uživo na televiziji.“

Prelazimo ulicu i idemo prema bašti jednog kafića kao golubovi pismošoš. Potreban mi je ledeni čaj od limuna. „I šta sad?“, pitam. Čim smo stigle do stola, pustila sam da mi sve kese padnu kao olovo iz bolnih ruku.

Heder smešta čvrstu guzu na stolicu. „Sad ću da se posvetim našem snu, Kamila!“ Oči joj uzbuđeno poigravaju. „Ima li nekog pomaka?“

„Još jedan sponzor je zainteresovan“, odgovaram, trudeći se da zvučim ležerno. Ne smem unapred da se radujem mogućnosti da ćemo lansirati našu modnu liniju. Ne dok ne potpišemo ugovor. Već smo jednom napravile tu grešku. Doslovno smo već prinele olovku isprekidanoj liniji kad sam primetila stavku koju niko nije spomenuo u pregovorima. Trebalo je da kreiramo samo odeću određenog broja, što u suštini znači da nijedna žena s naznakom oblina ili dupeta ne bi mogla da uđe u nju. To je nešto na šta Heder i ja nismo mogle da pristanemo. Jasno smo stavile do znanja kako naša odeća treba da bude dostupna svim ženama bez obzira na to koji broj nose. Sponzori nisu hteli da popuste ni za jotu, a nismo ni mi. „Zvuči kao da su zagrizli.“

„Stvarno?“ Široko mi se osmehuje.

„Stvarno“, potvrđujem. Nehotice joj uzvraćam osmeh, ali mnogo sam nervozna. Trenutno smo samo dva lepa lica

kojima odeća lepo stoji. Volim svoj posao, ali osećam veliku želju da dokažem svima, uključujući i svog oca, kako mogu biti više od manekenke. Znam da se i Heder tako oseća. Nijedna od nas ne želi da se odrekne svog sna i, povrh toga, nijedna ne želi da prihvati novac od oca. I Hederin otac je puniša. Nije bogat kao moj – naravno, retko ko jeste, ako uopšte *postoji* neko takav u Londonu – ali ipak je bezobrazno imućan. „Sutra imamo sastanak s mojom agentkinjom. Hoće da porazgovaramo o nekim stvarima.“

„Doći ću!“ Osmehuje se i pokazuje na moje kese. „Šta si kupovala pošto modna linija Kamile Logan i Heder Porter još nije lansirana? Shvataš li da ćemo nositi samo našu odeću kad nam posao krene?“

Ta misao me oduševljava. Biranje tkanina, kreiranje, stvaranje kvalitetne odeće prihvatljive cene. Moda se prebrzo menja da bi žene trošile čitavo bogatstvo na najnovije trendove. „Samo haljinu za proslavu Safroninog dvadeset petog rođendana.“ Vadim novčanik iz jedne kese. „I tkaninu koju sam našla u Kamdeni. Moraš da je pogledaš, od nje se može napraviti divna haljina.“ U glavi već imam kroj i znam da je Heder dovoljno vešta da je napravi. „Ledeni čaj?“

„Da, hvala.“ Ona počinje da pretura po mojim kesama dok ulazim u kafić. I dalje osećam posledice preterivanja u utorak. Koža mi nije sjajna i mekana kao inače tako da uzimam bocu vode i ispijam je na putu do šanka. Potrebna mi je hidratacija, a možda i odlazak kod kozmetičara. Pobogu, imam dvadeset pet godina i već se osećam kao da sam prestara za londonski društveni život. „Jedan običan ledeni čaj i jedan s ukusom limuna, hvala“, govorim šankerici i vadim deseticu iz novčanika. „O, i boca vode.“

„O bože!“ ciknu ona, nateravši me da ustuknem nekoliko koraka. „Ti si Kamila Logan, zar ne?“

Osećam kako crvenim. Podižem pogled prema njoj i vidim strahopoštovanje ispisano na njenom licu. To je istovremeno laskavo i ponižavajuće. „Jesam“, potvrđujem, nadajući se da neće napraviti dramu od toga.

„Još si lepša uživo!“

„Hvala.“

„Tako ti zavidim! Život ti je savršen! Obožavam te!“

Moj osmeh je sad usiljen. Savršen. Kako da ne. Ona sigurno ima sedamnaest godina, ako i toliko. Nema pojma. Niko nema predstavu o stalnoj borbi da se usmerim na budućnost umesto na prošlost, o autoritativnom ocu koji pokušava da upravlja mojim životom ili izazovima s kojima se svakodnevno susrećem u londonskim društvenim krugovima kojima vladaju kokain i šampanjac. Te lične borbe ostaće lične. Previše mojih muka već je objavljeno svetu... i mom ocu. „Mnogo si slatka.“ Trudim se da zvučim iskreno mada je ona zaista mnogo slatka. Naivna ali slatka. „Priateljica me čeka napolju. Možeš li?“ Klimam glavom prema aparatu iza nje u nadi da će je moje nenametljivo podsticanje prenuti iz divljenja.

„Pobogu, da!“ Sva zajapurena, devojka prione na posao i rekordno brzo sipa ledeni čaj. Ponosno se naginje prema meni. „Ja častim. Onda ću moći da pričam kako sam častila Kamilu Logan pićem.“

„O ne, ne dolazi u obzir.“ Odmahujem glavom, odlučno odbijajući da prihvatim njenu velikodušnu ponudu. „Hvala, ali platiću piće.“

„Ne!“ Spušta čaše i odmiče se tako da moja desetica lebdi nad šankom između nas. Odlučno prekršta ruke na grudima, a oči joj nestašno sijaju.

Neću pobediti ubeđivanjem tako da se odlučujem za jedinu mogućnost koja mi je preostala. Iz novčanika vadim

još jednu deseticu. Spuštam je na šank, podižem čaše i bežim. „Sad možeš da kažeš kako je Kamila Logan *tebe* častila pićem!“ Čujem njen oduševljeni cijuk dok istrčavam u baštu, jedva održavajući ravnotežu u sandalama s punom petom. Heder drži divnu tkaninu u krilu. Zastaje s rukom nad baršunom dok gleda kako sedam.

„Je li sve u redu?“, pita i presavija tkaninu.

„Živahna devojka.“ Pružam joj čašu, a ona krivi vrat da bi zavirila u kafić.

„Divota!“, guče Heder i otpija veliki gutljaj. „Tkanina je prelepa!“

„Sjajna je, zar ne?“ Bockam led slamčicom i naslanjam se na metalnoj stolici kako bi mi koža upijala sunčeve zrake. „Mislila sam da bude strukirana...“

„I nabrana u donjem delu“, završava Heder umesto mene, široko se osmehujući.

„Da!“ Zbog toga je obožavam i zbog toga smo odlične poslovne partnerke. Isto razmišljamo. „Poslaću ti crtež od kraja nedelje.“

„Odmah ću prionuti na posao.“

„Odlično. I moramo da posetimo onog dobavljača o kome si pričala.“ Vadim rokovnik i okrećem stranice. „Sledeće nedelje?“

„Važi. Više nemam posao.“

Smejem se. Ona zvuči veoma ojađeno. „Onda ću ti preputiti da ugovoriš sastanak.“ Spuštam pogled na čašu. Led se brzo topi. Otpijam veliki gutljaj slamkom pa stavljam naočare za sunce. „Šta ćeš obući za Safroninu žurku?“

Naginje se prema meni, podstičući me da uradim isto. Svako bi pomislio da ćemo se upustiti u sočno tračarenje. „Mislila sam da obučem crvenu haljinu uz zlatne cipele s visokom potpeticom.“

„Dobra ideja“, odgovaram brzo.

„A ti?“

„Znači, još nisi zavirila u *ovu* kesu?“ Pružam ruku i vadim novu haljinu.

„To bi bilo nepristojno“, odgovara. Razrogačuje oči pri pogledu na lepu crnu haljinu. „Au, mnogo mi se sviđa!“

„I meni.“

„Kratka je.“ Izvija obrvu i odmah shvatam na šta cilja. Paparaci.

Pošto fotografi vrebaju gotovo svaki put kad izađemo, svesne smo koliko nam može naškoditi ako pogrešna fotografija osvane u nekom časopisu. Recimo, ako se haljina popne i previše otkrije butine i, ne dao bog, malo celulita. To je mali primer u velikom poretku stvari, koliko god da mi ide na živce. Mediji mogu biti pakosni i naneti mnogo štete. Nažalost, to sam doživela za vreme onih naročito teških dana prošle godine posle raskida sa Seбом. Znam da je tata potplatio mnoge novine kako ne bi objavljivale moje fotografije. Novcem ili obećanjima. Međutim, njegove veze se ne pružaju do žute štampe. A u njima je bilo mnogo mojih fotki.

Stresam se pri pomisli na to koliko sam se beznadežno osećala, koliko mi je svet bio crn i koliko sam se razočarala u sebe. Sebastijan mi je to uradio. Uvukao me je u svoj lavi-rint droge i umalo me nije uništio. Uzimao je moj novac pošto je straćio svoj i roditelji su mu okrenuli leđa; više puta je privođen zbog nasilnih ispada podstaknutih drogom i alkoholom; a kad nije imao na kome drugom da se iskali, ja sam mu bila pri ruci. Nadam se da se nikad neće vratiti u London. Nadam se da ga nikad neće pustiti s rehabilitacije. Ne želim nikad više da ga vidim.

„Kamila?“ Hederin blag glas me prene. Poskočim na stolici, pokušavajući da se usredsredim na najbolju drugaricu. „Kuda si odlutala?“

„Nikuda.“ Spuštam pogled na čašu i otkrivam da sam popila sve dok sam bila izgubljena u svetu kajanja. Osećam Hederin pogled. Verovatno se tužno smeška jer sigurno zna o čemu sam razmišljala.

Podižem pogled i usiljeno se osmehujem. Ona mi uzvraća i hvata me za ruku. „Otišao je“, prošaputala je i čvršće mi stegla šaku.

Klimam glavom i polako udišem da se smirim. Heder je bila uz mene, odana kao pas. Zahvaljujući medijima, svet je saznao da sam uzimala kokain, ali ne i za Sebovu naviku da iskali bes na meni. To se dešavalo iza zatvorenih vrata. Heder je sve povezala, ali nije rekla nikome jer sam je zamolila da ćuti. Moj autoritativni otac je već odlepio zbog novinskih članaka i pokušavao da mi oduzme samostalnost za koju sam se toliko teško izborila. Heder mi je pomogla da se vratim na pravi put. Mi smo srodne duše. Najbolje drugarice od detinjstva. Sve životne korake smo načinile zajedno. Nadam se da se to nikad neće promeniti. Heder je jedina na svetu koja zna sve pojedinosti moje veze sa Sebastijanom. Name-ravam da tako i ostane.

„Nego!“ Pušta mi ruku kako bi zapljeskala. „Jesi li raspo-ložena da odemo u *Harvi Niks*?“

Ramena mi malodušno klonu. Ništa ne želim više od toga, ali ne mogu. I zlovoljna sam zato što je ono što moram da uradim manje primamljivo. *Mnogo* manje. „Otac me je zvao.“ Uglovi usana mi klonu. „U stvari, zvala me je njegova lična pomoćnica, ali koga briga kako je naređenje stiglo. Ono je izdato i moram da idem.“

Heder se mršti. „Hoće li ponovo pokušati da te natera da se smuvaš s nekim njegovim dosadnim poslovnim saradnikom?“

I ja se mrštim pri pomisli na tatinu ideju o savršenom muškarcu za mene. Bogat. Uvek su bogati. I strahovito dosadni.

Ustajem i skupljam kese pa se naginjem da poljubim Heder. „Radije bih sebi iskopala oči. Hoćeš li da te odbacim nekud?“

Naslanja obraz na moje usne. „Ne, nalazim se sa Safron. Mora da nađe nešto što će obući za rođendan.“

Mrzovoljno gundam jer želim da im se pridružim, pa krećem prema garaži niz ulicu po svoj C63. Čitavim putem do Loganove kule očajnički pokušavam da prikupim snagu kako bih izdržala „sastanak“ s ocem.

Što u suštini znači da moram biti pametna.

TREĆE POGLAVLJE

DŽEJK

Ne čudi me što u predvorju Loganove kule stoje sigurnosni skeneri. Ali glupi su ako misle da će me to sprečiti da unesem oružje.

Stižem prelepu devojkicu španskog porekla i ne skrećem pogled s čuvara. Zezaju li se? Taj stari druškan nadgleda svu tu visokotehnološku opremu? Razočarano odmahujem glavom. Zreo je za penziju i guta pogledom devojkicu umesto da posmatra mene – visokog muškarca u odelu s heklerom VP9 zadenutim za pojas.

Dobro, neću biti mnogo grub prema čoveku koji je zabalavio. On ne zna da imam sakriveno oružje, ali svakako predstavljam veću pretnju od sitne leptice koja mi je upravo očevala ruku. Nesvesna je čuvarevog pogleda ispunjenog požudom zato što sanjalački zuri u mene.

Namerno naslanjam ruku na njenu, čekajući je. Čujem kako joj zastaje dah. Tad povlačim potez. Naglo se zaustavljam i okrećem kao da sam zaboravio nešto, oborivši joj torbu s ramena.

Ispada savršeno.